

COLUMBAS BLUFF

Columba visste exakt vart hon skulle flyga och det dröjde inte länge förrän hon var framme vid ett duvslag i närheten. Där satt det fullt av vackra, vita duvor. De blev lite upprörda när det kom in en gråvit duva.

– Vad är du för en enkel, simpel duva? hördes det från duvslaget. Du är ju inte vit och har förmodligen inte fått utbildning heller. Har du flygcertifikat?

Typiskt malliga brevdovor, tänkte Columba. Så drog hon till med en lögn som fick alla duvor att tystna.

– Ni vet väl att det är oroligt ute i världen. Därför är jag hemlig agent, sa hon med allvarlig röst. Utskickad av general von Snabelkopf. Många vill tjuvläsa varandras brev och avlyssna telefonsamtal för att komma över hemlig information. Därför har man börjat använda brevdovor allt mer. Problemet är bara att fienden skjuter ner alla vita duvor de kan upptäcka. De kan ju ha med sig något av dessa hemliga meddelanden. Däremot klarar sig grå duvor bra. De brukar ju inte flyga med post.

Nu blev det ett kackel utan dess like i duvslaget. Duvorna tittade på sina vita fjädrar och diskuterade hur de på bästa sätt skulle kunna färga dem.

Sedan fick Columba komma in och blev bjuden på den finaste fågelmaten duvorna hade.

Lite senare på eftermiddagen kom mannen som skötte om duvorna hem. Till sin stora förvåning upptäckte han att hans duvor inte längre var vita. De flesta hade blivit gråa av smuts och sot.

Han förstod ingenting men duvorna var nöjda för nu var de alla hemliga agenter.

Han kliade sig i huvudet och blev ännu mer förvånad när han upptäckte Columba. En främmande duva som dessutom bar på ett meddelande.

Han tog loss den lilla lappen som satt på Columbas ben och läste.

”Märkligt,” sa han för sig själv. ”Någon sitter i sjön, letar efter en trollkarl och vill veta var närmaste sjukhus ligger.”

Eftersom den här mannen älskade duvor och meddelanden skrev han snabbt sitt svar på baksidan av lappen och satte tillbaka den på Columbas ben. Så tog han tag i henne med bägge händerna och slängde upp henne i luften.

Columba tog en sväng runt duvslaget för att orientera sig och så gav hon sig av med raska vingslag, tillbaka mot Långsjön.

Under tiden som Columba varit borta hade flotten förts en bra bit norrut med vinden. Men det var inga problem för henne att hitta tillbaka.

Hon landade på bordet där Albert och Rappa satt och spelade kort.

– Så, då har jag meddelande till er, sa hon och sträckte fram benet.

Albert la hastigt undan korten och tog försiktigt loss lappen och tackade samtidigt Columba så mycket.

– Hoppas ni blir nöjda med svaret, sa Columba och flög sin väg.

Albert vecklade försiktigt ut den lilla papperslappen och läste.

”Pinnemo sjukhus, Bättringsvägen 10, Grynestad.

Hälsningar Pär Ensling”

– Där har vi det. Det är kanske där han finns, sa Rappa. Det är i alla fall möjligt.

– Absolut, sa Albert och reste sig.

Han gick in i stugan och hämtade kartan som han hela tiden haft i ryggsäcken.

– Nu kan den här komma väl till pass, sa han och vecklade ut den på bordet framför Rappa.

Länge satt han och studerade kartan. Rappa blev lite otålig.

– Nå, ser du något?

– Jag ser massor, men tyvärr ingen plats som heter Grynestad.

Men så plötsligt ropade han till.

– Jo! Här ligger ju Grynestad.

Han pekade på en liten prick som låg söderut – i andra änden av Långsjön. De visste att de var på väg norrut och insåg att Grynestad låg söderut. De var helt enkelt på väg åt fel håll.

Albert kunde se på Rappa att hon blev ledsen. Hon hängde med huvudet och stirrade i vattnet.

– Men Rappa, vi ska bara ta en liten sväng norrut. Stanna till på några ställen. Sedan vänder vi ju och seglar söderut. Det blir väl bra?

Rappa suckade. Så la hon sig på däck och lät huvudet vila på tassarna.
– Jo, det blir nog bra, mumlade hon innan hon slöt ögonen och slumrade till.

Albert tyckte synd om Rappa som låg där och saknade sin husse så mycket. Han tittade på hans gråsvarta, tovigta päls och på hans blanka, svarta nos och kände att Rappa var hans bästa vän.

Det var en skön känsla som kom över honom. Men samtidigt blev han orolig när han såg framför sig hur glad Rappa skulle bli av att hitta sin husse. Tänk om det var trollkarlen hon i stället ville vara med. Han ville visserligen hjälpa till att hitta honom men samtidigt var han rädd att förlora Rappa. Han försökte skaka av sig den hemska tanken.

Han tittade ner i vattnet och för en kort stund kunde han inte avgöra om det var flotten som stod still och vattnet som rörde sig eller om det var tvärt om.

Några vasstrån böjde sig för flotten och efter att ett par näckrosblad sakta gled förbi smällde det till så Albert höll på att trilla i vattnet.

De hade kört in i en stor sten som låg i strandkanten av en vik. Ingen hade haft koll på vart flotten var på väg, och nu hade den gått på grund.

Timidus blev mest rädd. Harar är lättskrämda och han sprang runt på flotten och skrek.

– Nu går vi under. Hjälp! Nu går vi under.

Så klamrade han sig fast vid masten och höll i allt vad han orkade.

Bäverfantomen som var en ordningens man blev irriterad.

– Vem är det som är kapten på den här skutan? sa han med sträng röst.

Alla tittade på varandra och slutligen föll blickarna på Canis.

– Ja, det är ju min flotte. Men om jag är kapten – det vet jag inte. Jag är bara någon som skriver i tidningen.

– Så här kan det inte vara, sa Bäverfantomen.

Jag har ett förslag. Vi måste utse en kapten som tar ansvar för flotten. Han bör vara duktig på att simma och dyka.

Redan nu förstod alla vem Bäverfantomen skulle föreslå. Det var ju bara han själv som var riktigt duktig på att simma. Så fortsatte han.

– Dessutom bör han känna till sjön, helst ha vassa tänder och en bred platt svans. Ja, det där sista är inte nödvändigt men det kan vara bra att ha vid vissa tillfällen.

– Vi förstår att du gärna vill bli kapten, sa Canis, och jag tror det är en riktigt bra idé.

– Det var bara ett förslag, svarade Bäverfantomen och försökte spela oförstående.

Hur det än var med hans förslag, så tyckte alla att det var bäst att han fick bli kapten.

– Men, jag ser det inte, utbrast Timidus.

– Vad är det du inte ser? undrade Bäverfantomen.

– Jag ser ingen kapten.

Alla visste att Timidus tänkte lite annorlunda och det var kanske därför det inte heller gick så bra för honom att dela ut post.

– Om jag inte minns fel så tror jag det ligger en gammal kaptensmössa i stugan, sa Canis. Den tillhörde min fars husse. Visserligen är den lite sliten, men jag tror den fortfarande fungerar.

– Det är klart den fungerar. En kaptensmössa är alltid en kaptensmössa, påpekade Bäverfantomen. Om jag har den på mig så ser alla att jag är kapten.

– Kanske det, kanske, svarade Timidus.

När Canis kom ut med kaptensmössan föreslog Albert att Bäverfantomen skulle sätta sig på en stol vid regntunnan.

Så ställde han sig framför Bäverfantomen med ett metspö som han nuddade på hans vänstra axel två gånger och sedan på hans högra.

– Härmed utnämner jag dig till kapten på flotten.

Så satte han kaptensmössan på hans huvud.

Timidus tittade med stora ögon.

– Nu kommer du väl ihåg vad han är?

– Nu ja! Nu har han ju kaptensmössa, sa Timidus och pekade på Bäverfantomen.

För att vara riktigt säker frågade Albert igen.

– Och – vad är han?

– Oh, vad dum du är.

Han är ju en bäver så klart, svarade Timidus glatt.

– Ja, ja. Det blir nog bra med det, sa Albert.

